

Poznata je činjenica već niz godina da je u metodici nastave stranih jezika osnovni cilj podučavanja stjecanje komunikativnih sposobnosti koje će učeniku omogućiti da stupi u kontakt sa sugovornikom koji ne govori njegov materinski jezik. Dugo se, međutim, pod utjecajem audiovizualne metode zahtijevalo od učenika da slušaju i doslovno reproduciraju isključivo tekstove lekcija udžbenika po kojima su učili jezik. Tako su stjecali prvenstveno kompetenciju usmenog komuniciranja koja je bila veoma povezana uz zadane tekstove. Takvim pristupom učenju jezika bio je gotovo potpuno isključen smisao za kreativnost i sposobnost imaginacije, a ovladavanje kompetencijom pismenog komuniciranja i dešifriranje pisanog teksta svedeno je u početnim fazama učenja na najmanju mjeru.

Današnji pristup učenju jezika pokušava učenika što više približiti autentičnim izvorima jezičnih poruka, realnim situacijama u kojima će moći upotrijebiti stečeno jezično bogatstvo. Zbog toga se sve više naglašavaju četiri osnovne jezične vještine: slušanje s razumijevanjem, čitanje, pisanje i govorenje. Prema tome, tek nakon razumijevanja usmene ili pismene poruke može doći i do »proizvodnje«, odnosno do stvaranja poruke u usmenom ili pismenom obliku.

To je razlog što smo ovoga puta u našu rubriku uvrstili članke koji mogu poslužiti svakom čitaocu bilo samo kao ideja kako se mogu iskoristiti autentični materijali, bilo pak direktno kao primjeri nastavnih sati, cilj kojih je osposobljavanje učenika da otkriju načela funkcioniranja jezika koji uče.

Urednik rubrike

